

Arrest

nr. 178 892 van 2 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 november 2016 tot afgifte van een bevel tot terugrijding (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat L. GHAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, komende van Kinshasa, bood zich op 26 november 2016 aan in de nationale luchthaven te Zaventem. Hij was in het bezit van een geldig paspoort, afgegeven te Minafett op 8 november 2014 en voorzien van een Schengenvisum 'type C', afgeleverd door de Franse autoriteiten, geldig van 15 december 2015 tot 14 december 2017 met een maximale verblijfsduur van 90 dagen.

Uit het PV van de grenspolitie met nummer BN/16-04.116 blijkt het volgende:

“Betrokkene is niet in het bezit van een terugkeerticket. Hij zegt dat hij ongeveer drie weken in Frankrijk wou verblijven. Hij bezit er een huis.

Hij is professioneel voetballer en zegt ons dat hij nog in België heeft gewoond. Hij heeft hier voor Anderlecht gespeeld.

Tijdens de controle van de bestaansmiddelen stellen wij vast dat betrokkene een Europese verblijfstitel in zijn portefeuille heeft. Wij vragen hem of we de verblijfstitel mogen zien. Het betreft een Belgische verblijfskaart type A met nummer 119439534. De kaart is vervallen sinds 30/07/2012. Betrokkene staat nog steeds ingeschreven in het rijksregister.

Betrokkene(n) heeft reeds eerder een Schengenland bezocht. Dit kan aangetoond worden a.h.v. de Schengenstempels in zijn paspoort. Aan de hand van de stempels in het paspoort kunnen wij vaststellen dat betrokkene de verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft overschreden.

Van de periode van 31/05/2016 (180 dagen) stellen wij vast dat betrokken binnenkwam op 19/05/2016 en Schengen weer verliet op 09/09/2016. Dit is een verblijf van 114 aaneengesloten dagen. Rekening houdend met de aanvang van de periode 31/05/2016 komt het totaal aantal verbleven dagen tijdens de laatste 180 dagen op 102 dagen.”

Verzoeker erkent ter terechtzitting dat hij de termijn van negentig dagen, voorzien in het visum, heeft overschreden en dat hij dit gegeven niet betwist.

Op 26 november 2016, met kennisgeving dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, de beslissing tot terugdrijving met de volgende motieven:

“TERUGDRIJVING

de heer / mevrouw :

naam K. M. voornaam P.

geboren op 31.12.1985 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te M. op : 08.11.2014

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door [...]

geldig van 15.12.2015 tot 14.12.2017

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Court séjour circulation

afkomstig uit [...] met [...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)*

Reden van de beslissing:

(B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing:*

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een visum type C geldig van 15.12.2015 tot 14.12.2017 met een maximale verblijfsduur van 90 dagen. Betrokkene heeft met dit visum reeds van 19.05.2016 tot 09.09.2016 op Schengengrondgebied verbleven.

Betrokkene heeft zodoende zijn maximale verblijfsduur op het Schengengrondgebied reeds overschreden.

(D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing:

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

□ (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodex)

Reden van de beslissing:

□ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

□ (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

□ in het SIS, reden van de beslissing:

□ in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

□ (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Statens van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift wordt niet op duidelijke wijze gepreciseerd welke volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing is. Zij voegt drie beslissingen toe aan het verzoekschrift, naast de terugdrijving, de beslissing tot vasthouding en de weigering/ intrekking/ nietigverklaring visum.

2.2. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verzoekende partij dat enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt beoogd van de beslissing die de terugdrijving is.

2.3. Waar de verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen, waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de vijfde dag na de kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 8 december 2016 om 10.45 uur. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. In haar uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijkt zij de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren maar ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij uitdrukkelijk dat hij enkel de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert als ernstig middel.

Hij licht zijn enig middel als volgt toe:

"IV. EXPOSE DU MOYEN SERIEUX POUVANT JUSTIFIER A L'ANNULATION 1. La Décision querellée Afkomstig uit [...] met [...] (het gebruikte transportmiddel vermijden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3 eerste lid van de wet van 15.15.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. Het verblijft, de vestiging en de verwijdering. Om de volgende reden(en) :

** (C) Is niet bezit van en vals / nagemaakt/ vervalst reisdocument (art 3 eerste lid, 1°/2°)² Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een visum type C geldig van 15.12.2015 tot 14.12.2017 met een maximale verblijfsduur van 90 dagen. Betrokkene heeft met dit visum reeds van 1905.2016 tot 09.09.2016 op Schengengrondgebied verbleven*

Betrokken heeft zodoende zijn maximale verblijfsduur op het Schengengrondgebied reeds overschreden.

2. Moyen pris de

Le même principe de proportionnalité peut être exercé par le Juge en matière du contentieux des Etrangers pour apprécier l'existence d'un rapport raisonnable de proportionnalité dans une décision tenant au séjour et voir si l'autorité a opéré une balance des intérêts en présence ;

En l'occurrence, il est reproché au requérant d'avoir dépassé le 90 jours pour chaque séjour ;

Pour apprécier de la proportionnalité de la décision querellée, il convient de revenir à l'article 3 de la loi du 15.12.1980, lequel stipule que : « sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants : » ;

Si la loi stipule peut être, cela signifie aussi que l'autorité peut ne pas refouler ;

Il ne s'agit donc pas d'une compétence liée, une certaine marge d'appréciation étant laissée à l'autorité administrative qui peut ou ne pas refouler, si l'on se réfère à l'espèce ;

Tandis que, s'agissant d'une compétence liée, l'autorité n'ayant pas le choix, aucun pouvoir d'appréciation ne lui est laissé. Il doit prendre la décision ;

La conséquence est que, tel qu'en l'espèce, si l'autorité dispose d'une certaine marge d'appréciation, son appréciation peut être examinée, en fonction du principe de proportionnalité ;

Cela est d'autant plus patent que le requérant a été contrôlé lors de son voyage de la France vers le Congo et c'est le même passeport, même visa qui a été contrôlé, sans que l'autorité chargée du contrôle aux frontières ne relève ce même dépassement qui lui est reproché maintenant ;

Le principe de proportionnalité veut que, lorsque l'autorité administrative a le choix entre deux possibilités, elle opère une balance entre les intérêts en présence. En l'espèce doit on refouler ou

non, étant entendu qu'une mesure de refoulement est une mesure extrême et préjudiciable pour l'étranger quant aux motifs de son séjour ;

Le requérant a obtenu un visa qui lui permet de circuler sur le territoire des Etats Schengen, selon certaines modalités. Il ne s'agit donc pas d'une tentative d'entrée illégale sur ce territoire, disposant, au demeurant, d'un passeport et d'un visa valable ;

Par ailleurs, bien que figurant dans le visa, le requérant connaissait, jusqu'alors, pas la portée des 90 jours de séjour. Pour lui, un visa de deux ans lui permet de circuler « tranquillement » sur le territoire des Etats Schengen pendant 2 ans, sans plus ;

En l'espèce, plutôt que par désinvolture, c'est suite à des circonstances ne dépendant pas de sa volonté (maladies) qu'il a été amené à dépasser les 90 jours autorisés ;

Toute proportion gardée, entre laisser rentrer un étranger pratiquement en règle, sauf une petite distraction, et refoulé ce même étranger, son visa annulé alors qu'il courait encore sur plusieurs mois, ce serait d'une sévérité inutile que de choisir la deuxième voie ;

C'est une violation du Principe de proportionnalité ;

Tel est le cas en l'espèce ;

(...)

2. Moyen d'annulation sérieux

La loi stipule que la suspension de l'exécution ne peut être accordée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de la décision querellée sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable ;

Il a été jugé par Votre Conseil que « Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclarée recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision

L'examen du caractère sérieux d'un moyen (...) implique que lorsque le Conseil constate, lors de l'examen prima facies, qu'il y a des raisons de croire que ce grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant au caractère sérieux de celui-ci. Il considère, à ce stade de la procédure, le moyen invoqué comme sérieux. En effet, le dommage que le Conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avérerait ensuite sérieux dans la phase définitive du procès, est plus grave que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, la décision attaquée aura au maximum été suspendue sans raison pendant une période limitée. »

En l'espèce, le requérant invoque dans son recours des moyen qu'il estime sérieux, au moins prima facies, quoi qu'il appartienne à Votre Conseil d'apprécier ;

Que, dans sa requête, le requérant pointe la violation du Principe de proportionnalité par la décision querellée.”

4.3.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.3.2.3. De verzoekende partij betoogt, naast een theoretische uiteenzetting over het proportionaliteitsbeginsel, dat er in hoofde van verwerende partij geen verplichting bestaat een beslissing tot terugdrijving uit te vaardigen. Verwerende partij zou over een appreciatiebevoegdheid beschikken. Zij stelt dat zij gecontroleerd werd tijdens haar reis in Frankrijk en dat zij in het bezit was van dezelfde documenten, doch dat de Franse autoriteiten niet dezelfde onregelmatigheden zouden hebben vastgesteld. Zij betoogt dat zij tot op heden de draagwijdte van “90 dagen verblijf” niet kende. Zij stelt tot slot meer dan 90 dagen op het Schengengrondgebied verbleven te hebben wegens ziekte.

De bestreden beslissing is gesteund op de artikelen 3, eerste lid, 1°, en 2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij, in het bezit van een visum ‘type C’ geldig van 15 december 2015 tot 14 december 2017 met een maximale verblijfsduur van 90 dagen, reeds van 19 mei 2016 tot en met 9 september 2016 op het Schengengrondgebied verbleven heeft, zodat de maximale verblijfsduur overschreden werd. Zij is derhalve niet in het bezit van een geldig visum teneinde het grondgebied te kunnen betreden. Ter terechtzitting erkent de raadsman van de verzoekende partij dat zij niet betwist deze termijn te hebben overschreden. De bestreden beslissing is dus *prima facie* wettelijk genomen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid niet verplicht is de bestreden beslissing te nemen, komt het de verwerende partij evenwel toe de beslissing te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat er elementen voorhanden zijn waaruit moge blijken dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij *in casu* toepassing verleent aan voormeld artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verzoekende partij een huis zou bezitten in Frankrijk, overigens niet gestaafd door enig begin van bewijs, dat zij eerder het Schengencontinent bezocht en dat zij professioneel voetballer is, stelt haar niet vrij de wettelijke verplichtingen na te komen en indien slechts een visum van korte duur wordt gevraagd en verkregen deze termijn van negentig dagen te respecteren. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest, wat ook wordt erkend ter terechtzitting. Het gegeven dat de Franse autoriteiten eenzelfde controle zouden hebben uitgevoerd maar niet eenzelfde beslissing zouden hebben genomen, is irrelevant voor de beoordeling van de zaak. Voorts ontslaat een voorgehouden onwetendheid de verzoekende partij niet van het naleven van de wettelijke bepalingen. In de mate dat in het middel wordt gesteld dat de verzoekende partij zich beroept op overmacht wegens ziekte, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij dit niet heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en ook geen medisch attest ter staving van deze bewering neerlegt.

De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onjuist is, er geen correcte beoordeling is geweest en kennelijk onredelijk is genomen.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het enig middel niet ernstig is.

4.3.2.4. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde, en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN